ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΤΗΝ 1η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

1. Ἡ παρούσα ὑπόθεση ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν ἑρμηνεία τοῦ ὅρου «βασικός μισθός», πού χρησιμοποιεῖται στό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Τό πρόβλημα τίθεται μέσα στό πλαίσιο τοῦ ὑπολογισμοῦ, γιά τήν χορήγηση κοινοτικῆς συντάξεως γήρατος, τῶν συνταξίμων ἐτῶν, τά ὁποῖα ἀναγνωρίζονται βάσει παρασχεθεισῶν προγενεστέρως ὑπηρεσιῶν· πρόκειται στήν οὐσία νά ἐξακριβωθεῖ ἄν, γιά τόν ὑπολογισμό τοῦ ποσοῦ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ ἐπίπτωση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἐπί τῶν ἀναφερομένων στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀριθμῶν.

Πρέπει νά διευκρινισθεῖ ἀμέσως ὅτι σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως «ὁ ὑπάλληλος πού εἰσέρχεται στήν ὑπηρεσία μιᾶς ἀπό τίς Κοινότητες, μετά τήν λήξη τῶν καθηκόντων του σέ διοίκηση, σέ ἐθνικό ἤ διεθνή ὀργανισμό ἤ σέ ἐπιχείρηση, ἔχει τήν εὐχέρεια, κατά τό χρόνο τῆς μονιμοποιήσεώς του, νά καταβάλει στήν Κοινότητα στήν ὁποία ὑπάγεται: — εἴτε τό στατιστικό ἰσοδύναμο τῶν δικαιωμάτων τῆς συντάξεως ἀρχαιότητος πού εἶχε ἀποκτήσει στήν διοίκηση, τόν ἐθνικό ἤ διεθνή ὀργανισμό ἤ τήν ἐπιχείρηση, ὅπου ὑπαγόταν — εἴτε τό κατ' ἀποκοπήν ποσό τῆς ἐξαγορᾶς πού τοῦ ὀφείλεται ἀπό τό ταμεῖο συντάξεως αὐτῆς τῆς διοικήσεως, τοῦ ὀργανισμοῦ ἤ τῆς ἐπιχειρήσεως κατά τό χρόνο τῆς ἀποχωρήσεώς του». Τό ἴδιο ἄρθρο προβλέπει ὅτι, ὅταν ὁ ὑπάλληλος κάνει χρήση τῆς εὐχερείας αὐτῆς, «τό ὄργανο, στό ὁποῖο ὑπηρετεῖ ὁ ὑπάλληλος, καθορίζει, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τόν βαθμό μονιμοποιήσεως, τόν ἀριθμό τῶν συνταξίμων ἐτῶν πού συνυπολογίζει, σύμφωνα μέ τό καθεστώς πού τόν διέπει, δυνάμει τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας βάσει τοῦ ποσοῦ τοῦ στατιστικοῦ ἰσοδυνάμου ἤ τοῦ κατ' ἀποκοπήν ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς». Πάντως, ἡ διάταξη αὐτή δέν ὁρίζει τά κριτήρια σύμφωνα μέ τά ὁποῖα πρέπει νά ὑπολογισθεῖ ὁ ἀριθμός τῶν συνταξίμων ἐτῶν, τά ὁποῖα θά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη· τά κριτήρια αὐτά ὁρίζονται στό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 (ἐδημοσιεύθησαν στόν ταχυδρόμο τοῦ προσωπικοῦ ἀριθ. 77 τῆς 29ης Ἰουλίου 1969), τό ὁποῖο προβλέπει ὡς βάση τοῦ ὑπολογισμοῦ τό μετεφερθέν ποσό (τοῦ στατιστικοῦ ἰσοδυνάμου ἤ τοῦ κατ' ἀποκοπήν ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς) καί τήν μετατροπή του «σέ θεωρητική πρόσοδο σέ συνάρτηση μέ τίς ἀσφαλιστικές στατιστικές ἀξίες, πού ἔχουν υἱοθετηθεῖ ἀπό τίς ἀρχές τοῦ προϋπολογισμοῦ...»· ἀκολούθως, ἡ πρόσοδος αὐτή μετατρέπεται «σέ ἔτη τῆς προβλεπομένης ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως συντάξεως *σέ συνάρτηση μέ τόν ἐτήσιο βασικό μισθό* πού ἀντιστοιχεῖ στόν βαθμό μονιμοποιήσεως».

Στήν προκειμένη περίπτωση, ὁ Paolo Benassi, πού διωρίσθη μόνιμος ὑπάλληλος στήν Ἐπιτροπή ἀπό τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1975, ἔκανε χρήση τῆς προβλεπομένης στό

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἰταλικά.

ἐν λόγω ἄρθρο 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII εὐχερείας, ἐπικαλούμενος περίοδο ὑπηρεσιῶν πού παρεσχέθησαν προγενεστέρως στήν Ἰταλία, καταβάλλοντας στίς Κοινότητες τό ἀσφαλιστικό στατιστικό ἰσοδύναμο τῶν δικαιωμάτων του ἐπί τῆς συντάξεως ἀρχαιότητος πού εἶχε ἀποκτήσει ὡς τό κατ' ἀποκοπήν ποσό τῆς ἐξαγορᾶς, τό ὁποῖο τοῦ ὠφείλετο ἀπό τό ἰταλικό ταμεῖο συντάξεων κατά τήν στιγμή τῆς ἀποχωρήσεώς του. Ἡ Ἐπιτροπή, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τόν βαθμό μονιμοποιήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὥρισε τήν περίοδο, πού ἔπρεπε νά νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη γιά τήν σύνταξη, σέ δύο ἔτη, τρεῖς μῆνες καί ἑπτά ἡμέρες. Ὁ Benassi ὅμως, μέ ἐπιστολή τῆς 17ης Μαρτίου 1980, ὑπέβαλε διοικητική ἔνσταση κατά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, διαμαρτυρόμενος διότι ἡ διοίκηση ἐχρησιμοποίησε, γιά τόν ὑπολογισμό της, τό ποσό τοῦ ἐτησίου βασικοῦ μισθοῦ, πού προέκυπτε ἀπό τήν ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς. Ἰσχυρίσθη ὅτι κακῶς ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψη προσαρμογές μισθοῦ, ὀφειλόμενες σέ διακυμάνσεις τοῦ κόστους τῆς ζωῆς καί παρετήρησε ὅτι ἡ ἐφαρμογή τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ, τόν ὁποῖο αὐτός ἔκρινε ὀρθό, θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη γιά τά δικαιώματά του ἐπί συντάξεως μεγαλύτερος ἀριθμός συνταξίμων ἐτῶν.

Ἡ διοικητική ἔνσταση ἀπερρίφθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή μέ σημείωμα τῆς 2ας Σεπτεμβρίου 1980. Στίς 30 ἑπομένου Σεπτεμβρίου, ὁ Benassi ἤσκησε προσφυγή, ζητώντας ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀναγνωρίσει ὅτι ὁ βασικός μισθός πού πρέπει νά χρησιμοποιηθεῖ γιά τόν ὑπολογισμό τῶν συνταξίμων ἐτῶν, τά ὁποῖα πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ὡς περίοδος παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν σύμφωνα μέ τό κοινοτικό συνταξιοδοτικό καθεστώς, ἔπρεπε νά εἶναι ὁ ἀναφερόμενος στό ἐνσωματωμένο στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πίνακα, χωρίς ἐφαρμογή τοῦ διορθωτικοῦ συντελεστοῦ καί νά ἀποφανθεῖ, ἑπομένως, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά τροποποιήσει τούς ὑπολογισμούς της καί νά τοῦ ἀναγνωρίσει κτηθείσα ἀρχαιότητα, σχετικῶς μέ τά δικαιώματα ἐπί συντάξεως, τριῶν ἐτῶν, τεσσάρων μηνῶν καί δεκαπέντε ἡμερῶν.

2. Ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὁμιλεῖ περί βασικοῦ μισθοῦ στό ἄρθρο 62, πού εὑρίσκεται ἐπικεφαλῆς τοῦ τίτλου V κεφάλαιο I τμῆμα 1 (ὑπό τόν τίτλο: «Ἀποδοχές»), ἀλλά τόν ἀναφέρει ἁπλῶς ὡς ἕνα ἀπό τά τρία στοιχεῖα τῶν ἀποδοχῶν (τά δύο ἄλλα στοιχεῖα εἶναι τά οἰκογενειακά ἐπιδόματα καί οἱ ἀποζημιώσεις). Περαιτέρω, στό ἄρθρο 66 παρατίθεται πίνακας τῶν μηνιαίων βασικῶν μισθῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιστοιχοῦν σέ κάθε βαθμό καί κλιμάκιο.

Ὡς πρός τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς, αὐτός ἀναφέρεται στό ἄρθρο 64 ἐδάφια 1 καί 2 καί στό ἄρθρο 65 παράγραφος 2.

Τό ἄρθρο 64 ὁρίζει, στό ἐδάφιο 1, ὅτι «οἱ ἀποδοχές τοῦ ὑπαλλήλου πού ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα (...) προσαρμόζονται βάσει ἑνός συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἀνωτέρου, κατωτέρου ἤ ἴσου πρός τό 100 %, *ἀνάλογα μέ τίς συνθῆκες ζωῆς στούς διαφόρους τόπους τοποθετήσεως*», προσθέτει, περαιτέρω, στό τέλος τοῦ ἐδαφίου 2, ὅτι «ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται στίς ἀποδοχές τῶν ὑπαλλήλων πού ἀπασχολοῦνται στίς προσωρινές ἕδρες τῶν Κοινοτήτων εἶναι, τήν 1η Ἰανουαρίου 1962, ἴσος πρός 100 %». Τό ἑπόμενο ἄρθρο 65 ἀναφέρεται, ἀντιστρόφως, στήν ἐτησία ἐξέταση τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν ἀπό τό Συμβούλιο καί τῆς δυνατότητος τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν (λαμβάνοντας ἰδίως ὑπ' ὄψη τήν ἐνδεχομένη αὔξηση τῶν μισθῶν στίς δημόσιες ὑπηρεσίες καί τίς ἀνάγκες προσλήψεων)· ἡ παράγραφος 2 ὁρίζει ὅτι «σέ περίπτωση οὐσιώδους μεταβολῆς τοῦ κόστους ζωῆς, τό Συμβούλιο ἀποφασίζει, ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν κατά ἀνώτατο ὅριο, μέτρα γιά τήν προσαρμογή τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς καί, κατά περίπτωση, γιά τήν ἀναδρομική τους ἰσχύ».

Ὑφίσταται καθαρή διαφορά μεταξύ τῆς λειτουργίας πού ἀνατίθεται στόν συντε-

λεστή ἀναπροσαρμογῆς μέ τό ἄρθρο 64 καί τῆς λειτουργίας, τήν ὁποία ὁ ἴδιος μηχανισμός δύναται νά ἐπιτελέσει μέσα στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 65. Τό ἄρθρο 64 ἔχει ὡς βασικό σκοπό νά διασφαλίσει σέ ὅλους τούς ὑπαλλήλους, ὅποιος καί ἄν εἶναι ὁ ἀντίστοιχος τόπος ὅπου ὑπηρετοῦν, ἀποδοχές πού νά ἀντιπροσωπεύουν πάντοτε τήν ἰδία ἀγοραστική δύναμη: μέ αὐτή τήν προοπτική, οἱ ἀποδοχές πού ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα δέν μετατρέπονται ἁπλῶς καί μόνο στό νόμισμα τοῦ τόπου ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ ὑπάλληλος ἐκτός τοῦ Βελγίου καί τοῦ Λουξεμβούργου, ἀλλά ἐφαρμόζεται σέ αὐτές ἕνας συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς, πού λαμβάνει ὑπ' ὄψη τίς ὑφιστάμενες στίς διάφορες ἕδρες συνθῆκες ζωῆς. Ἐπιτελεῖ, συνεπῶς, λειτουργία ἁπλῆς ἐξισώσεως, πού δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τίς μεταβολές ἀποδοχῶν, αὐτό δέ εἶναι τόσο ἀληθές ὥστε οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται στούς ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν σέ προσωρινές ἕδρες (πού χρησιμεύουν ὡς σημεῖα ἀναφορᾶς) δύνανται νά παραμείνουν ἀμετάβλητες, ἐνῶ οἱ διακυμάνσεις τοῦ κόστους ζωῆς σέ ἄλλες χῶρες συνεπάγονται «γεωγραφικές» μεταβολές τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς. Ἀντιθέτως, ἡ ἐνδεχομένη προσφυγή στόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς γιά πραγμάτωση τῶν προβλεπομένων ἀπό τό ἄρθρο 65 σκοπῶν, ἔχει κατ' ἀρχάς ἐπίπτωση ἐπί τῆς ὁριζομένης γιά τίς προσωρινές ἕδρες τῶν ὀργάνων ἐνδείξεως· στήν περίπτωση αὐτή, πράγματι, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς ἀντιπροσωπεύει ἕνα ἀπό τά δύο τεχνικά μέσα, πού τό Συμβούλιο δύναται νά χρησιμοποιήσει γιά τήν προσαρμογή τῶν ἀποδοχῶν ὅλων τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων (ἐνῶ τό ἄλλο μέσο συνίσταται στήν τροποποίηση τῶν ἀναφερομένων στόν παρατιθέμενο στό ἄρθρο 66 πίνακα ἀριθμῶν καί εἶναι τό μέσο, πού τό Συμβούλιο ἐχρησιμοποίησε κάθε χρόνο ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977). Ἡ διάκριση μεταξύ τοῦ «γεωγραφικοῦ» συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς καί τοῦ συντελεστοῦ γενικῆς προσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν ἔγινε ἄλλωστε δεκτή ἀπό τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 13ης Ἰουλίου 1978 στήν ὑπόθεση 114/77, Jacquemart (Rec. 1978, σ. 1967).

Δέν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀναφερόμενος στήν προκειμένη περίπτωση συντελεστής εἶναι ὁ προβλεπόμενος ἀπό τό ἄρθρο 65: ἀρκεῖ νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι πρόκειται περί συντελεστοῦ ἐφαρμοζομένου σέ ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος πρόκειται νά ἐκτελέσει τά καθήκοντά του σέ μία ἀπό τίς προσωρινές ἕδρες τῶν Κοινοτήτων.

3. Στρέφομαι τώρα πρός τό οὐσιῶδες ζήτημα τῆς ὑποθέσεως: στόν ὅρο βασικός μισθός πρέπει νά περιληφθεῖ ἤ πρέπει νά ἀποκλεισθεῖ ὁ ἀναφερόμενος στό ἄρθρο 65 συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς; Λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς λειτουργίας τοῦ συντελεστοῦ αὐτοῦ, πού μόλις διευκρίνησα, δέν θεωρῶ λογικό νά ἀποδοθεῖ αὐτόνομη σημασία στούς ἀριθμούς τοῦ παρατιθεμένου στό ἄρθρο 66 πίνακα, ἀσχέτως τῆς ἐπιπτώσεως τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἐπί τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν. Οἱ ἀριθμοί αὐτοί, λαμβανόμενοι χωριστά ἀπό τόν συντελεστή, ἀντανακλοῦν ἁπλῶς τήν ὑφισταμένη κατά τήν κατάρτιση τοῦ πίνακα κατάσταση, ἐνῶ εἶναι γνωστό ὅτι μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου καί τήν ἐπέλευση αἰσθητῶν διακυμάνσεων στήν ἀγοραστική δύναμη τοῦ βελγικοῦ φράγκου, καθώς καί κατόπιν μεταβολῶν τῶν ἄλλων στοιχείων, πού ἀναφέρονται στήν πρώτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου 65, ὁ βασικός μισθός «ἀνεπροσαρμόσθη» διαδοχικῶς μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς (μέθοδο πού ἐχρησιμοποιήθη ἰδιαιτέρως μεταξύ 1972 καί 1976). Γιά τόν λόγο αὐτό εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ὅταν τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII ὁμιλεῖ περί βασικοῦ μισθοῦ, πρέπει νά γίνει ἀναφορά, ἀνάλογα μέ τήν ἡμερομηνία μονιμοποιήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, εἴτε στούς ἀναφερομένους στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀριθμούς, ἐφ' ὅσον δέν ἔχουν μεταβληθεῖ ἀπό τόν προβλεπόμενο γιά τίς προσωρινές ἕδρες τῶν ὀργάνων συντελεστή εἴτε στά ποσά, πού προκύπτουν ἀπό τήν ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρ-

μογῆς ἐπί τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν (ὅπως στήν προκειμένη περίπτωση, ἡ ὁποία ἀνάγεται στό 1975) εἴτε, τέλος, στούς ἀριθμούς τοῦ ἐνημερωμένου μέ τήν ἐνσωμάτωση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πίνακα (ὅταν πρόκειται περί μονιμοποιήσεων μεταγενεστέρων τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977).

Ἡ ἄποψη αὐτή εἶναι σύμφωνη μέ τήν ἀρχή τῆς μή διακρίσεως. Ἡ περί βασικοῦ μισθοῦ ἀντίληψη, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται ὀρθή, συνεπάγεται πράγματι τό ἀποτέλεσμα ὅτι οἱ ὑπάλληλοι θά τύχουν ἴσης μεταχειρίσεως, σχετικά μέ τό ἄρθρο 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος ὅτι κατά τήν μονιμοποίησή τους, οἱ προσαρμογές ἀποδοχῶν, πού προκύπτουν ἀπό διακυμάνσεις τοῦ κόστους ζωῆς ἤ ἄλλους ἀναφερομένους στό ἄρθρο 65 παράγραφος 1 συντελεστές, ἐπραγματοποιήθησαν μέ τόν μηχανισμό τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἤ ἀπό ἐνημερώσεις τοῦ παρατιθεμένου στό ἄρθρο 66 πίνακα. Θεωρῶ σκόπιμο νά ὑπογραμμίσω σχετικά μέ τό θέμα αὐτό ὅτι ἡ μεταξύ τῶν δύο θέσεων διαφορά εἶναι ἁπλῶς τυπική· τίποτα δέν ἐμποδίζει τό Συμβούλιο νά πραγματοποιήσει τούς στόχους τοῦ ἄρθρου 65, τροποποιώντας ἀπ' εὐθείας τούς ἀριθμούς τοῦ πίνακα, κάθε φορά πού συγκεντρώνονται οἱ προϋποθέσεις γιά προσαρμογή τῶν ἀποδοχῶν. Δέν ἀλλάζει τίποτε ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀπεφασίσθη, ἐπί ὁρισμένα ἔτη, νά ἀφεθεῖ ἀνέπαφος ὁ πίνακας, μέ τήν ἐφαρμογή πάντως συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς· μέ αὐτό ἐπίσης τόν τρόπο οἱ βασικοί μισθοί ἀναπροσαρμόζονται. Τουναντίον, ἡ ἄποψη τοῦ προσφεύγοντος καταλήγει στό συμπέρασμα ὅτι σέ δύο ὑπαλλήλους, πού ἔχουν καταβάλει τίς ἴδιες εἰσφορές κατά τήν διάρκεια τῆς προηγουμένης ἀπασχολήσεώς τους, θά ἀνεγνωρίζετο διαφορετική ἀρχαιότητα σχετικῶς μέ τό κοινοτικό συνταξιοδοτικό καθεστώς, ἀνάλογα μέ τό ἄν οἱ μεταγενέστερες τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως διακυμάνσεις τοῦ κόστους ζωῆς ἐνσωματώθησαν ἤ μή στούς ἀριθμούς τοῦ παρατιθεμένου στό ἄρθρο 66 πίνακα.

Θά παρατηρήσω, τέλος, ὅτι ἡ ἄποψή μου εἶναι σύμφωνη μέ τήν ἄποψη, πού ἐξέφρασε τό Δικαστήριο μέ τήν ἤδη ἀναφερθεῖσα ἀπόφαση τῆς 13ης Ἰουλίου 1978 στήν ὑπόθεση Jacquemart. Ἐπρόκειτο τότε περί καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας τοῦ βασικοῦ μισθοῦ γιά τόν ὑπολογισμό τοῦ προβλεπομένου, ἀπό τό ἄρθρο 12 τοῦ παραρτήματος VIII, ἐπιδόματος ἀποχωρήσεως· τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι ὁ ὅρος αὐτός «περιλαμβάνει τά ἀναφερόμενα στόν ἐνσωματωμένο στήν διάταξη αὐτή (ἄρθρο 66) ποσά, προσαρμοσμένα, κατά περίπτωση, βάσει τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει ὁρισθεῖ γιά τίς προσωρινές ἕδρες ἀπό τό Συμβούλιο κατόπιν τῆς προβλεπομένης ἀπό τό ἄρθρο 65 παράγραφος 1 (σημεῖο 22 τοῦ σκεπτικοῦ) ἐτησίας ἐξετάσεως».

4. Κατά τόν προσφεύγοντα, πρέπει νά ἀποδοθοῦν στήν ἔκφραση «βασικός μισθός» διάφορες ἔννοιες ἀνάλογα μέ τήν διάταξη στήν ὁποία ἀναφέρεται· εἰδικῶς, ὁ ἀναφερόμενος στό ἄρθρο 12 στοιχεῖο γ, τοῦ παραρτήματος VIII βασικός μισθός εἶναι διάφορος τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, στόν ὁποῖο ἀναφέρεται τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου παραρτήματος. Ἡ σκέψη αὐτή μοῦ φαίνεται αὐθαίρετη, τόσο μᾶλλον πού οἱ ἀναφερθεῖσες διατάξεις περιλαμβάνονται ἀμφότερες στό πλαίσιο τοῦ τρόπου ἐφαρμογῆς τοῦ συνταξιοδοτικοῦ καθεστῶτος καί ἡ ἀρχή τῆς συστηματικῆς συνοχῆς τῆς ἑρμηνείας ἀπαιτεῖ νά δοθεῖ ἡ ἰδία ἔννοια σέ μία ἔκφραση, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται σέ περισσότερους κανόνες, πού ἀνήκουν στό ἴδιο κείμενο. Θά ὑπομνήσω, ἐξ ἄλλου, ὅτι στήν ἤδη ἀναφερθεῖσα ἀπόφαση Jacquemart, τό Δικαστήριο, ἀφοῦ ἐδέχθη ὅτι «δέν δύναται (...) νά δοθεῖ στό ἄρθρο 12 γ τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ

ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἡ ἑρμηνεία ὅτι ἐκφράζει τήν βούληση τοῦ Συμβουλίου νά ὑπολογίσει τό ἐπίδομα ἀποχωρήσεως ἐπί βάσεως διαφορετικῆς ἀπό ἐκείνη τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ, τόν ὁποῖο ἠθέλησε καί ἐθέσπισε τό Συμβούλιο κατ' ἐφαρμογή τῆς τεχνικῆς ἀναπροσαρμογῆς τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἄρθρου 65», ἐτόνισε ὅτι «διαφορετική ἑρμηνεία θά κατέληγε στό συμπέρασμα ὅτι τό ἄρθρο 12 γ τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως εἶναι μή νόμιμο, καθ' ὅσον ἀσυμβίβαστο πρός τήν ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπαλλήλων κατά τό ὅτι δύο διαφορετικές ἔννοιες τοῦ βασικοῦ μισθοῦ θά ἐφηρμόζοντο ἀντιστοίχως στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί στό ἄρθρο 12 τοῦ παραρτήματος VIII χωρίς καμμία ἀντικειμενική κρίση νά δικαιολογεῖ παρόμοια διάκριση» (σημεῖα 23 καί 24 τοῦ σκεπτικοῦ). Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ὁ συλλογισμός αὐτός ἰσχύει ὅσον ἀφορᾶ τήν ἔννοια τοῦ ἀναφερομένου, στίς ἐκτελεστικές διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου παραρτήματος VIII, βασικοῦ μισθοῦ.

Ὁ δικηγόρος τοῦ προσφεύγοντος ἰσχυρίζεται ὅτι στήν παρούσα ὑπόθεση ὑφίστανται ἀντικειμενικοί λόγοι, ἱκανοί νά δικαιολογήσουν διαφορετική ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, πού νά μή λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν ἐπίπτωση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς βάσει τοῦ ἄρθρου 65. Πρέπει νά παρατηρηθεῖ ὅτι, ἄν τό Δικαστήριο ἔκρινε στήν ὑπόθεση Jacquemart ὅτι, γιά τόν ὑπολογισμό τοῦ ἐπιδόματος ἀποχωρήσεως, πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ ἀναφερόμενες στό ἄρθρο 66 ἀποδοχές, τροποποιημένες ἀπό τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς, αὐτό συνέβη διότι τό ἐν λόγω ἐπίδομα βασίζεται ἐπί τῶν ἀποδοχῶν, πού λαμβάνει ὁ ὑπάλληλος κατά τό πέρας τῆς ὑπηρεσίας του καί πρέπει, ἑπομένως, νά ἀντανακλᾶ τό πραγματικό ποσό. Ἡ κατάσταση εἶναι ὅλως διαφορετική στήν προκειμένη περίπτωση: ἐδῶ, δέν γίνεται ἀναφορά σέ προηγούμενες πραγματικές ἀποδοχές, ἀλλά πρόκειται ἁπλῶς νά ὑπολογισθεῖ, βάσει μαθηματικῶν τύπων, πραγματοποιηθεῖσα *πλασματική* περίοδος ὑπηρεσιῶν, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη συνεισφορές, οἱ ὁποῖες κατεβλήθησαν μέσα στό πλαίσιο προηγουμένης σχέσεως ἐργασίας.

Δέν θεωρῶ πειστική τήν ἄποψη αὐτή. Κατ' ἀρχάς, ἡ ἐφαρμογή τῶν μαθηματικῶν τύπων, γιά τόν ἐν λόγω ὑπολογισμό, συνδέεται μέ δύο ὁρισμένα στοιχεῖα συγκεκριμένης φύσεως, ἤτοι, ἀφ' ἑνός, μέ τό μεταφερθέν ποσό (πού ἀντανακλᾶ τό καταβληθέν ἐν καιρῷ ἀπό τόν ἐνδιαφερόμενο ποσό τῶν συνεισφορῶν) καί ἀφ' ἑτέρου, μέ τό ποσό τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιστοιχεῖ στόν βαθμό μονιμοποιήσεως. Εἶναι, ἑπομένως, λογικό καί στήν παρούσα περίπτωση, ὅπως γιά τό ἐπίδομα ἀποχωρήσεως, νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό πραγματικό ποσό τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ὅπως προκύπτει ἀπό τήν ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς. Ἀποκλείω, περαιτέρω, ὅτι ἡ ἄποψη τοῦ Benassi δύναται νά στηριχθεῖ σέ ἐπιχειρήματα ἀντλούμενα ἀπό τήν σχετική μέ τήν κάλυψη τῶν κινδύνων ἀσθενείας τῶν ὑπαλλήλων κανονιστική ρύθμιση, πού τά διάφορα ὄργανα υἱοθέτησαν τό 1974 (καί ἡ Ἐπιτροπή, εἰδικῶς, στίς 26 Σεπτεμβρίου 1974). Ὁ δικηγόρος τοῦ προσφεύγοντος ἐτόνισε ὅτι, κατά τό ἄρθρο 23 παράγραφος 2 τῆς κανονιστικῆς αὐτῆς ρυθμίσεως, τό ποσό τῶν συνεισφορῶν ὁρίζεται σέ ὁρισμένο ποσοστό τοῦ βασικοῦ μισθοῦ καί ὅτι ἡ ἰδία παράγραφος ὁρίζει περαιτέρω ρητῶς ὅτι «τό ποσό αὐτό προσαρμόζεται βάσει τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, πού ἐφαρμόζεται στίς ἀποδοχές τῶν ὑπηρετούντων στό Βέλγιο ὑπαλλήλων». Τό γεγονός ὅτι ἡ διάταξη αὐτή προβλέπει ρητῶς τήν ἐπίπτωση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἐπί τοῦ καθορισμοῦ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἐνισχύει τήν γνώμη ὅτι, ἐλλείψει ρητῆς παραπομπῆς κατά τήν ἔννοια αὐτή, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς

βασικός μισθός ὁ προκύπτων ἀπό τόν παρατιθέμενο στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πίνακα. Ἀλλά ἡ γνώμη αὐτή ἤδη ἀπερρίφθη ἀπό τό Δικαστήριο, μέ τήν προαναφερθεῖσα ἀπόφαση Jacquemart, μέ τήν ὁποία ἐδέχθη ὅτι πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τόν καθορισμό τῆς ἐννοίας τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἀναφερθέν σέ δύο διατάξεις, ἤτοι στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί στό ἄρθρο 12 στοιχεῖο γ τοῦ παραρτήματος VIII, ὅπου ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς δέν ἀναφέρεται καθόλου.

5. Βάσει τῶν προηγουμένων σκέψεων, προτείνω στό Δικαστήριο νά ἀπορρίψει τήν ἀσκηθεῖσα ἀπό τόν Paolo Benassi κατά τῆς Ἐπιτροπῆς, μέ δικόγραφο τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1980, προσφυγή. Ὡς πρός τά δικαστικά ἔξοδα, προτείνω κάθε διάδικος νά φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.